

[Aksel Larsen.]

skæftige sig med det, og jeg er sikker paa, at der findes Midler og Metoder til at formindske den store Prisdifference, der er paa denne Vares Pris hos Producenten, og dens Pris, naar Forbrugeren skal købe den.

Det har i Forbindelse med denne Situations Opstaaen været diskuteret, at Mælke- og Smørproduktionen i Forvejen er ude for Vanskeligheder, fordi den efterhaanden er noget gammeldags. Dens Teknik passede til Forholdene, som de var for 30—40—50 Aar siden, men den passer ikke saa godt til Forholdene, som de er nu. Jeg synes, der er noget om dette, men det bekræfter jo kun, hvad vi Kommuniste ogsaa tidligere har sagt, at hvergang man kommer til en eller anden akut Krisesituation, saa søger man at hjælpe paa det ved en eller anden Kriseordning, men man gaar ikke løs paa Landbrugsproblemet som Helhed, man udskyder bestandig omfattende Foranstaltninger til, og jeg saa maa sige, økonomisk Grundforbedring af hele det danske Landbrug.

Maa jeg til Slut sige, at saadan som Forholdene ligger nu, som de ligger paa Regeringens Ansvar og i Kraft af dens Politik, saa kan jeg ikke se, at der findes noget andet for Rigsdagen at gøre end at godkende det Forslag, Regeringen kommer med. Jeg finder ikke, det er nogen ønskelig Udvej, og jeg har givet Besked om de Ting, der kan følge af, at man vælger at gaa denne Vej. Jeg mener ikke, Konsekvenserne er uafvendelige, men hvorledes de skal afvendes, afhænger i første Række af Regeringen, i næste Række af Arbejderorganisationerne. Men det er altsaa saadan, at ogsaa Folk, der staar helt udenfor, kan dømme om, hvorvidt det virkelig er anstændige Forhold, der bydes Undermejerister, eller hvorvidt det ikke er anstændige Forhold.

Man kan dømme om, hvorvidt de Forhøjelser og Forbedringer, der foreslaas, er tilstrækkelige eller ikke tilstrækkelige. Jeg tror, det vil gaa Offentligheden, som det er gaet mig, saaledes at den vil sige, at det er fantastisk lave Lønninger, og at det vilde være rimeligt og berettiget, om Lønningerne blev forbedret i ganske anderledes Grad, end Forligsmanden her stiller Forslag om.

Naar Arbejderne alligevel i dette Tilfælde, endda med ret stor Majoritet, har vedtaget Mæglingens Forslag, saa maa det unægtelig skyldes, at de har en meget stor Vilje til at resignere for det, man kalder Helhedens Skyld, og det mindste, Offentlig-

heden saa kan gøre, maa da være at sikre dem denne ganske beskedne Forhøjelse af deres Lønninger og Forbedringer af deres Arbejdsvilkaar. Men paa den anden Side kan Regeringen ikke selv være blind for, at den befinder sig ude paa en Vej fuld af Farer. Regeringen var klar over det, da den i sin Tid gennemførte den sidste Voldgiftslov vedrørende Slagteriernes Arbejds- og Lønforhold, og den maa ogsaa være klar over det i dette Tilfælde. Jeg synes derfor ikke, at Regeringen kan forsvare at nøjes med at gennemføre det her forelagte Forslag, men at Regeringen nu virkelig maa tage op til Overvejelse, hvad den kan gøre i øvrigt for ved en anden Slags Krisepolitik end den hidtidige at forbedre det arbejdende Landbrugs Forhold, og hvad den kan gøre for at føre en Politik, som sikrer, at det Samarbejde mellem Arbejdere og Bønder, som den højtærede Statsminister saa tit har talt om, ogsaa bliver til noget i Praksis.

Jeg vil i denne Forbindelse sige, at der synes inden for Socialdemokratiet at være ganske mærkværdige Opfattelser af dette Spørgsmaal. Jeg har til Forsvar for den Afgørelse, man i sin Tid traf i Anledning af den truende Typografkonflikt, set, at der er Socialdemokrater, som paastaar, at hvis man ikke gennemfører en Lovgivning til Skade for Arbejderne, kan man ikke gøre noget til Gavn for Bønderne, og saa vil det i sidste Instans gaa galt for Arbejderklassen og Demokratiet herhjemme. Jeg betænker mig ikke paa at sige, at dette er det rene Nonsens. Det er ikke saadan, at man kun kan gavne Arbejderne, hvis man skader Landbrugerne, eller omvendt. Det er derimod uhyre skadeligt, at Socialdemokratiets faglige Penneførere kan prædike den Slags højest mærkværdige Teorier.

Nej, det ligger saadan, at hvis man vil gennemføre en Politik, som saavel øjeblikkelig som ud fra et længere Perspektiv er til Gavn for Arbejderne, saa kan den samme Politik lægges an saadan, at den ogsaa er til Gavn for det arbejdende Landbrug, og saa gennemfører man samtidig en Politik, som er til Gavn for det Demokrati, man erklærer man har som Maal at forsvare og bevare.

Dette er kun en Gentagelse maaske med andre Ord af, hvad mit Parti saa ofte har gjort gældende, naar vi har diskuteret Landbrugets Forhold og Arbejdernes Forhold herinde. Men jeg vil endnu en Gang henstille til Regeringspartierne at tage dette under alvorlig Overvejelse. Jeg tror, at de selv har Forstaaelsen af, at Situationen